

Meniu

Prima pagină
Luceafărul de seară
Editorial
Debut
Educație
Invitație la lectură
Comentarii
Atitudinii
Diverse
Istoria culturii
Interviu
Evenimente
Știri de presă
Contact

Caută pe sit

Caută

Arhiva

ianuarie 2024
decembrie 2023
noiembrie 2023
octombrie 2023
septembrie 2023
august 2023
iulie 2023
iunie 2023
mai 2023
aprilie 2023
martie 2023
februarie 2023
ianuarie 2023
decembrie 2022
noiembrie 2022
octombrie 2022
septembrie 2022
august 2022
iulie 2022
iunie 2022
mai 2022
aprilie 2022
martie 2022
februarie 2022
ianuarie 2022
decembrie 2021
noiembrie 2021
octombrie 2021
septembrie 2021
august 2021
iulie 2021
iunie 2021
mai 2021
aprilie 2021
martie 2021
februarie 2021
ianuarie 2021
decembrie 2020
noiembrie 2020
octombrie 2020
septembrie 2020
august 2020
iulie 2020

Insula lui Ovidiu*

Articol scris de: Ionuț CARAGEA / 16 sept. 2017

Ionuț CARAGEA

Insula lui Ovidiu*

poem inspirat din legenda

Insulei lui Ovidiu

dacă vrei să știi
ce înseamnă singurătatea
gândește-te la Ovidiu
și la petecul lui de pământ calcaros
înconjurat de apa lacului Siutghiol

gândește-te la omul care privea cerul
și atingea norii cu degetele
încercând să-i aducă mai aproape de el
încât să fie trepte către templul zeilor
și să afle direct din gura lui Jupiter
de ce trebuia să îndure exilul

gândește-te cum implora pescărușii
care plonjau după hrană
în dâra de spumă din spatele
corăbiilor care traversau lacul:
„- nu mă luați și pe mine
cu voi până la Mediterana?”
dar pescărușii se așezau pe catarge
și îl priveau ca pe un frate de-al lor
cu aripile frânte
de care trebuiau să se despartă
fără să scoată un țipăt

gândește-te la brațele lui cum trăgeau
neputincioase la ramele unei corăbii imaginare
sau la sufletul lui care încerca să sufle în pânze
zadarnic efort și sufletul rămânea atât de singur
încât nu mai știa pe ce lume se află
oare insula era purgatoriul
în care trebuia să se curețe de toate
păcatele sale?

gândește-te cum vorbea cu peștii bătrâni
pe care-i hrănea cu firimituri de pâine
despre inima lui pe care timpul
o curățase de solzi
și o lăsase să bată pe țărnul amintirilor

iunie 2020
mai 2020
aprilie 2020
martie 2020
februarie 2020
ianuarie 2020
decembrie 2019
noiembrie 2019
octombrie 2019
septembrie 2019
august 2019
iulie 2019
iunie 2019
mai 2019
aprilie 2019
martie 2019
februarie 2019
ianuarie 2019
decembrie 2018
noiembrie 2018
octombrie 2018
septembrie 2018
august 2018
iulie 2018
iunie 2018
mai 2018
aprilie 2018
martie 2018
februarie 2018
ianuarie 2018
decembrie 2017
noiembrie 2017
octombrie 2017
septembrie 2017
august 2017
iulie 2017
iunie 2017
mai 2017
aprilie 2017
martie 2017
februarie 2017
ianuarie 2017
decembrie 2016
noiembrie 2016
octombrie 2016
septembrie 2016
august 2016
iulie 2016
iunie 2016
mai 2016
aprilie 2016
martie 2016
februarie 2016
ianuarie 2016
decembrie 2015
noiembrie 2015
octombrie 2015
septembrie 2015
august 2015
iulie 2015
iunie 2015
mai 2015
aprilie 2015
martie 2015
februarie 2015
ianuarie 2015
decembrie 2014
noiembrie 2014
octombrie 2014
septembrie 2014
august 2014
iulie 2014
iunie 2014
mai 2014
aprilie 2014
martie 2014
februarie 2014
ianuarie 2014
decembrie 2013

tot mai erodat de ambiguități
și lacune

gândește-te la poemele lui triste
scrijelite pe scoarța sălciilor plângătoare
sau pe scoarța stejarului bătrân
din fața colibeii din chirpici
în care își ducea veacul

gândește-te la crivățul iernii
și la salbele de lacrimi înghețate
dăruite zeilor în schimbul unor cuvinte
care să-i aline dorul de casă

gândește-te la hainele lui ponosite
impregnate cu mirosul puternic de baltă
sau cu fumul de bălegar
unde erau mantiile lui curate și elegante?
unde erau băile romane
calde și pline de flori?

toate drumurile trebuiau să ducă la Roma
dar pașii lui Ovidiu se pierdeau pe o insulă pustie
poetul desena cu un băț de stuf pe nisipul umed
chipul soției sale, Fabia
chipul fiicei sale, Perilla
chipurile tuturor rudelor și prietenilor
apoi îi îmbrățișa pe toți cu un oftat îndelung
și rămânea doar cu cochilii de melci în palme
un șarpe se ivea dintre pietre
și-l ispitea să se aventureze
în adâncul apelor

nu greșise cu nimic
doar văzuse ceva ce nu ar fi trebuit să vadă
ceva care l-a inspirat să scrie
și să ia atitudine
împotriva unor acțiuni imorale
așa a devenit proscris
în afara legii

și câte scrisori i-a trimis lui Augustus
și câte scrisori i-a trimis lui Tiberius
degeaba dacă împărații aveau
inima de piatră

poetul a murit la Tomis
unde a fost și înmormântat
acum statuia lui de bronz ne privește meditativ
din fața muzeului de istorie
din Constanța
mulți trec pe lângă ea
fără să știe că Publius Ovidius Naso
a fost poetul roman care a devenit
poetul Daciei Pontice
poetul care a scris în limba geto-dacilor
contopindu-și sufletul
cu cel al înaintașilor noștri

gândește-te, gândește-te
și iar gândește-te
2000 de ani au trecut
de la ultimii pași ai poetului
pe acel petec de pământ calcaros
înconjurat de apa lacului Siutghiol

iar dacă nu mă crezi
poți merge și tu pe insula lui Ovidiu
iar când valurile vor mângâia țărnul
vei auzi Tristele și Ponticele

***Poem dedicat marelui poet latin Publius Ovidius Naso la împlinirea a 2060 de ani de la naștere și a 2000 de ani de la moarte.**